

PUSKÁS Panni

Leszámolás
Bukowskival

Charles Bukowskit várom vacsorára, és nem tudom, mit főztek. Irodalomkedvelő barátaim azt mondják, elég, ha telerakom a hűtőt sörrel. Jó nagy hűtőm van, úgyhogy visszakérdezek, biztosan telerakjam-e az egészet. Ők hevesen bólogatnak, és hozzáteszik, vegyek két üveg töményt is, mondjuk, whiskyt, de lehetőleg ne a legdrágábbat. Igyekszem komolyan venni a feladatot. A hektoliternyi alkohol mellé valami kiadós, tápláló étel kellene, ami mégsem terheli meg nagyon Bukowski gyomrát. Végül egy laza gombapaprikás mellett döntök. A boltban két nagy ikeás szatyrot tömök tele piával, alig bírom hazacipelni, út közben meg kell állnom egy padnál. Felnyitok egy sört, meghúzom a whiskyt, a szatyrokra szálló galambokat rugdosom. Az időm fogy, és egyre jobban szorongok. Hogy a feszültséget oldjam, a cigicsikket a bokámon nyomom el.

Úgy volt, hogy nagy költő leszek, de csúfos vereséget szenvedtem. Első versemet, amelynek a *Sárga folyás* címet adtam, nem közölte sem az *Élet és Irodalom*, sem a *Jelenkor*, sem pedig a *Műút*. A férfiak, akik az említett lapok szerkesztőségeiben ülnek, nem voltak felkészülve arra a szókimondó és bátor női hangra, amely a lírámat jellemzi — sznobok és hímsovinizták egytől egyig. De köpök rájuk — és miközben erre gondolok, tényleg köpök is egyet, a nyál szétolvad a lobogó főzővíz felszínén — hozzám Charles Bukowski jön vacsorára, ő az egyetlen, aki megérthet, az egyetlen, utolsó esélyem. A kezem izzadni kezd, bontok még egy sört, iszom egy whiskyt, aztán leborotváltam a lábam, a hónalj- és a szeméremszőrözetem. Rendkívül megvasztogodtak az elmúlt három hétben, amióta Charles Bukowskit várom vacsorára. Vörös miniruhát húzok, hozzá vörös, túsarkú cipőt, a számon is vörös a rúzs, kicsit talán soknak tűnik, de Bukowski és én szeretjük a túlzásokat.

A gombapaprikás kész, még mindig túsarkúban és sminkben várom Charles Bukowskit a konyhában, közben üvegből iszom a whiskyt. Várom, hogy halljam a lépteit, hogy a kapucscengő eljártssa a *Für Elise*-t, hogy az ajtó előtt kopogjanak a léptei, hogy csörögjön a telefon, hogy szólaljon már meg az az átkozott kapucscengő. Ugat a szomszéd kutyája, talán megérkezett, az ajtóhoz rohanok, tágra nyitom, de csak a szomszéd rohadt kölykei ugrándoznak kint. Döglöjtek meg — kiabálom nekik, aztán dühösen bevágom az ajtót. Eddig eszembe sem jutott, hogy Charles Bukowski esetleg átverhet, most egyre jobban félek, hogy elveszítem őt, életem egyetlen és utolsó lehetőségét.

Már kihűl a vacsora, mire megérkezik, köszönés nélkül indul a vécére, nagyon kell neki. Mikor negyven perce nyögdécsel benn, kikiabál, hogy adjak be az ajtón egy sört és egy hamutartót, én szó nélkül odaviszem. Aztán, hogy könnyebben menjen neki, bekapcsolok egy kis Brahmsot, erre kikiabál újra, hogy Wagnert, szárához csak és kizárólag Wagnert hajlandó hallgatni, én pedig szégyenkezve cserélem ki a d-moll zongoraversenyt *A walkürök lovaqlására*.

Bukowski szarás után nem mos kezet. Azonnal a hűtőszekrényhez megy, elégedetten néz bele, kivesz egy Sopronit, és mohón inni kezdi. Dicséri a magyar sör minőségét, de vacsorát, azt nem kér, inkább mutassam, amiért jött. Kicsit zavarban vagyok, nem tudom, hogy melyikre gondol, úgyhogy előveszem a versemet, és leveszem a melltartómat. A mellemet nézi, akkor — gondolom — a verset majd később. Kéri, hogy vetközzek le teljesen, de a túsarkú maradjon. Bámulja a meztelen testem, és azt mondja, hogy lóg a mellem, és már kissé megereszkedett a seggem. Szégyenlősen nyúlok a ruhám után, és közben arra gondolok, hogy neked meg akkora a hasad, Charles Bukowski, mint egy hathónapos kismamának, ráadásul öreg is vagy, de mielőtt még bármit tehetnék, odalép hozzám, megfogja a kezem, és kislátás tekintetét az arcomra szegezi. Azt mondja, hogy semmi nincs a világon, amit annyira szeretne, mint a tökéletlenséget, és én úgy vagyok tökéletlen, mint egy huszadik századi festmény, hogy semmi nincs a világon, amit most annyira szeretne, mint engem, hogy most már végül is meg is lehetne halni. A kettőnk leheletéből áradó alkoholszag és romlott fogsorának látványa felizgat, elkezdem vágni az öregségét, elkezdem vágni a halált.

Charles Bukowskinak nem áll fel a fasza. Lehetne ezt szépíteni vagy körülírni, bonyolult képekben megfogalmazni, de a hazug, szépülő költészetet egyikünk sem szereti. Kétségbeesetten néz rám, én szomorúan nézek vissza rá. Aztán kimászom az ágyból, felhúzok egy kényelmes bugyit, felveszem az XXL-es ossianos alvós pólómat, amin az *Ítéletnap* című album borítója látható. A konyhából behozok néhány sört és a maradék whiskyt, megsimogatom Henry fejét, és azt hazudom neki, hogy nincs semmi baj. És hogy ne látsszon rajtam a csalódottság, öt cigarettacsikket nyomok el a belső combomon. Ő is elnyom rajtam hármát merő szórakozásból, a fájdalomtól kicsit megkönnyebbülök.

Reggel, amikor felébredek, azonnal tudom, mit kell tennem. Behozom a szobába a kerámiakészletet. Szuper kések, és saját magukat élezik, ráadásul mind az ötnek más színe van, nagyon feldobják a konyhám hangulatát. Ő épp csak nyitogatja ráncos szemét, amiből most mintha valami furcsa, sárga folyadék is szivárogná. Eszembe jut róla a versem, ami most már soha nem fog nyomtatásban megjelenni — nehéz erre gondolni, de jóleső érzéssel tölt el, hogy mindjárt vége lesz mindennek. Jó reggelt, Henry — mondom Charles Bukowskinak —, ideje meghalni. Ő pedig azonnal érti, amit mondok, nem kérdez semmit, csak a padlóra ül velem szemben. Kicsit felszisszen, ahogy az aranyere a kemény parkettával találkozik, de aztán derűsen mosolyogni kezd. Felemelem a kék kést. Nem az vág legjobban, de a kék a kedvenc színem, ő a rózsaszínt választja. Először hosszan végigvágom az arcom, meztelen combomra csöpög a vérem. Ő szó nélkül megismétli a mozdulatot a saját arcán, az ő vére sokkal sötétebbnek tűnik, mint az enyém. Aztán a combomat hasítom fel a combtól a térdig, jó mély a vágás, a bőr és a hús szétnyílik, mint egy piros virág. Az ő bőre recseg, mint a pergamen, nincs

túl sok hús már a csont és a bőr között. Aztán a hasamra rajzolok egy szívecskét a késsel, folynak a könnyeim, átjár a szabadság érzése, az ő arca viszont eltorzul, vicsorog, szeméből, orrából és szájából ömlenek a testnedvek. Ha jól látom, mostanra be is hűgyozott. Meg kell halnunk, Henry, muszáj — biztatom, aztán a kést a fülemhez emelem, hosszan reszelni kezdem, míg lassan elválik a testemtől. Elszörnyedve néz rám, a fejét ingatja, hogy nem, ő erre nem képes, hagyjuk abba, ő most leteszi a kést, és azonnal hívja a mentőket. A telefonjáért rohan, de nekem végig kell csinálnom. Egy erős késszúrás a gyomromba, még egy, elhomályosul előttem a kép, úgyhogy nem vagyok benne biztos, hogy a beleimet látom-e, pedig igazán szívesen megnézném a beleimet. Henry szalad vissza a szobába, a karjába vesz, sír, és azt mondja, szerinte nekem verseket kellett volna írnom. De már nem tudok válaszolni.

